

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-229/17-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr. sc. Inge Vezmar Barlek, predsjednice vijeća, Lidije Vukičević i Marine Kosović Marković, članova vijeća te sudske savjetnice Marijane Čuk Kostrec, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj dana 9. studenoga 2017.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, KLASA: UP/II-008-07/17-01/489, URBROJ: 401-01/04-17-3 od 14. rujna 2017.

Obrazloženje

Tužitelj je ovom Sudu podnio tužbu kojom je sukladno odredbi članka 22. stavka 2. točke 2. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17., dalje: ZUS), zahtijevao da Sud tuženiku naredi donošenje odluke o žalbi koju je podnio protiv rješenja Županijskog državnog odvjetništva u Rijeci, broj: PPI-DO-6/2017 od 7. lipnja 2017.

U odgovoru na tužbu tuženik je izvijestio Sud da je žalbu u međuvremenu riješio te je dostavio rješenje KLASA: UP/II-008-07/17-01/489, URBROJ: 401-01/04-17-3 od 14. rujna 2017., kojim je odbijena žalba tužitelja protiv naprijed navedenog prvostupanjskog rješenja kojim je odbijen njegov zahtjev za ostvarivanje prava na pristup informacijama. Tuženik je ocijenio kako tužitelj traži informacije koje ne postoje kao gotov podatak, nego zahtijevaju izradu analiza i izvješća odnosno stvaranje nove informacije, zbog čega se njegov zahtjev sukladno odredbi članka 18. stavka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. i 85/15. - dalje: ZPPI), ne smatra zahtjevom za pristup informacijama.

Podneskom zaprimljenim kod ovoga suda 12. listopada 2017., tužitelj je sukladno odredbi članka 40. ZUS-a, proširio tužbeni zahtjev te zahtijeva ocjenu zakonitosti prethodno navedenog rješenja tuženika. Navodi kako se upisnici vode u posebnim knjigama ili u CTS-u (sustav za praćenje predmeta). Upis u CTS vrši se na način naveden u posebnim uputama za unos podataka za kaznene i građansko-upravne odjele (članak 229. stavak 1. Poslovnika Državnog odvjetništva). Smatra kako su javnopravna tijela nepotpuno utvrdila činjenično stanje te počinila bitnu povredu

upravnog postupka iz članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09., dalje: ZUP), jer ne navode koristi li tijelo javne vlasti CTS sustav niti su to obrazložili. Poziva se na stav Suda Europske unije izražen u presudi broj: C-491/15 od 11. siječnja 2017. te obrazlaže kako informacijski sustav za praćenje predmeta (CTS) u užem smislu obuhvaća slijedeće funkcionalne module: modul za općinska državna odvjetništva koja obuhvaća kaznene i građanske predmete, modul za županijska državna odvjetništva koji obuhvaća kaznene i građanske predmete i modul za Državno odvjetništvo Republike Hrvatske. Obrazlaže podatkovne cjeline koje su sadržane u informacijskom sustavu za kaznene predmete te se poziva na modul 24 (administriranje podataka) i modul 27 (izvješća – statistička) koji omogućuje postavljanje *ad hoc* upita kroz posebno sučelje izvještajnog sustava. Smatra da je pogrešno primijenjena odredba članka 5. stavka 1. ZPPI-a jer je postavljanjem *ad hoc* upita kroz posebno sučelje izvještajnog sustava CTS uz sva postojeća predefinicirana statistička izvješća, moguće primjenom postojećih alata za pretraživanje izraditi dokument iz informacija sadržanih u bazi podataka, što se ne može smatrati stvaranjem nove informacije pa nije bilo razloga za primjenu članka 25. stavka 4. odnosno stavka 5. točke 4. ZPPI-a. Predlaže da Sud radi utvrđivanja odlučnih činjenica koje nisu utvrđene tijekom postupka održi ročište i donese presudu kojom se usvaja tužbeni zahtjev i poništavaju rješenja javnopravnih tijela te predmet vraća prvostupanjskom javnopravnom tijelu na ponovno odlučivanje.

U očitovanju na navode tužitelja tuženik tužbu smatra neosnovanom. Smatra kako stajalište Suda Europske unije izraženo u presudi broj: C-491/15 od 11. siječnja 2017. nije primjenjivo na konkretan slučaj, jer je u postupku utvrđeno da sučelja elektroničkih upisnika državnog odvjetništva sadrže predefinicirane izvještajne funkcionalnosti te bi izlučivanje podataka koje žalitelj traži zahtijevalo izradu novog predefiniciranog sučelja. Dakle, korištenjem postojećih alata nije moguće izraditi traženi dokument. Također ističe da iz dokumentacije za nadmetanje Središnje agencije za financiranje i ugovaranje programa i projekata Europske unije, evidencijski broj nabave: 2012-01-23-0101, ne proizlazi da se u šifrniku za „vrste podnesaka“ definiraju i dokumenti koji su predmet zahtjeva tužitelja. Poziva se na presudu ovog suda poslovni broj: UsII-145/17 od 17. kolovoza 2017. i predlaže Sudu da tužbeni zahtjev kao neosnovan odbije.

Na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja (članak 55. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima – Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17., dalje: ZUS), Sud je tužbeni zahtjev ocijenio neosnovanim.

U ovom upravnom sporu sporno je zahtijeva li žalitelj pravo na pristup informacijama koje udovoljavaju pojmu informacije određenom člankom 5. točkom 3. ZPPI-a ili se zahtjev odnosi na izradu analiza i izvješća, odnosno stvaranje nove informacije, zbog čega se takav zahtjev ne smatra zahtjevom za pristup informacijama (članak 18. stavak 5. ZPPI-a). Stoga je sporno je li zahtjev zakonito odbijen prvostupanjskim rješenjem tijela javne vlasti sukladno odredbi članka 23. stavka 5. točke 4. ZPPI-a, dakle sporna je primjena prava, pa je Sud na temelju članka 36. točke 4. ZUS-a, spor riješio bez rasprave.

Zahtjevom za pravo na pristup informacijama žalitelj je zatražio za razdoblje od 1. veljače do 31. svibnja 2017., slijedeće informacije: koliko je tijelo javne vlasti zaprimilo pritužbi/zahtjeva o davanju obavijesti o poduzetim radnjama povodom kaznene prijave ili dojave o počinjenom kaznenom djelu; koliko je puta viši državni odvjetnik naložio nižem državnom odvjetniku da podnositelju pritužbe dostavi zatraženu obavijest o poduzetim radnjama; koliko je puta viši državni odvjetnik naložio nižem državnom odvjetniku da u primjerenom roku poduzme radnje koje je trebalo poduzeti.

Zahtjevom se dakle traže podaci vezani uz provedbu odredbi članka 206a. i 206 b. ZKP-a i postupanja po kaznenim prijavama odnosno dojavama o počinjenom kaznenom djelu. Tuženik je radi primjene navedenih odredbi i ocjenjujući zakonitost prvostupanjskog rješenja, analizom upisnika koji se vode na temelju Zakona o državnom odvjetništvu (Narodne novine, broj 76/09.,

153/09., 116/10., 145/10., 57/11., 130/11., 72/13., 148/13., 33/15. i 82/15.) i Poslovnika Državnog odvjetništva (Narodne novine, broj 5/14. i 123/15.) prihvatio pravilnim ocjenu prvostupanjskog tijela kako bi za dobivanje traženih informacija bilo potrebno izvršiti uvid u svaki pojedini spis te obraditi i analizirati dobivene podatke odnosno ocijenio je zakonitim stajalište prvostupanjskog tijela da se zahtijeva stvaranje nove informacije budući da traženi podaci ne postoje kao gotove informacije. Na temelju navedenog materijalnog prava i u vezi s tim prihvaćajući činjenična utvrđenja iz prvostupanjskog postupka, a sukladno ovlaštenju iz članka 116. stavka 1. točke 1. ZUP-a odbio je žalbu protiv prvostupanjskog rješenja kojim je sukladno odredbi članka 23. stavka 5. točke 4. odbijen zahtjev za pravo na pristup informacijama jer je tražena informacija koja se ne smatra informacijom u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a.

Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja tuženika, Sud nije našao nezakonitosti jer iz provedenog postupka nedvojbeno proizlazi da ne postoje informacije koje tužitelj traži, odnosno da bi postupanje po zahtjevu tužitelja zahtijevalo izradu nove informacije zbog čega se zahtjev tužitelja ne smatra zahtjevom za pristup informacijama. Pozivanje tužitelja na stajalište Suda Europske unije (presuda broj: C-491/15 od 11. siječnja 2017.) nije primjenjivo u konkretnom slučaju jer iz provedenog postupka proizlazi da ni podaci obradom kojih bi tužitelj dobio zahtijevane informacije ne postoje kao gotov podatak.

Slijedom izloženog Sud je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, tužbeni zahtjev kao neosnovan odbio.

U Zagrebu 9. studenoga 2017.

Predsjednica vijeća
mr. sc. Inga Vezmar Barlek, v.r.